

CHARLOTTE LUCASOVÁ

POČKAJTE
SI NA
HAPPY
END

AK SA PRÍBEH NEKONČÍ ŠTASTNE, JE TO VÔBEC KONIEC!

IKAR

CHARLOTTE LUCASOVÁ

Preložil Andrej Zahorák

IKAR

Charlotte Lucas
WIR SEHEN UNS BEIM HAPPY END

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2019 by Andrej Zahorák
Cover design www.buerosued.de
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6534-9

*Venujem svojej sestre
Frauke Scheunemannovej.*

*Ďakujem ti za všetky príbehy,
ktoré si pre mňa vymyslela.*

Všetko sa skončí dobre. Ak to tak nie je,
potom to nie je koniec.

(Emilia Faustová, ukradnuté od Oscara Wilda)

Šťastnejšie konce

O mne

Elline príbehy

Ellin život

Ellin Hamburg

Štvrtok 3. októbra 04:23

Návrat do Cold Mountain alebo Myslela som si, že sa zbláznim!

Milí sledovatelia,

ešte jeden príspevok v tejto nočnej hodine. Dnes, respektíve včera večer, som sa tak rozčúlila, že som vás o tom okamžite musela informovať na Šťastnejších koncoch.

P. priniesol domov film a chcel, aby sme si ho pozreli.

Návrat do Cold Mountain s Judom Lawom, Nicole Kidmanovou a Renée Zellwegerovou. Svätosväte mi prisahal, že má šťastný koniec. Môj drahý snúbenec ma dokonca presviedčal, že *Návrat do Cold Mountain* je pre takú romantickú dušu ako ja to pravé orechové. Trhák, ktorý vám zahrá na city.

Čo na to povedať? Bola som šokovaná! Tí z vás, ktorí film poznajú, vedia prečo. Človek sa dve a pol hodiny prelúska vo vojnovom príbehu plným strachu, útrap a žiaľu a krátko pred koncom Juda Lawa po jedinej noci strávenej s Nicole Kidmanovou zastrelia!

Áno, ZASTRELIA! Boj o lásku, bum, tresk, prásk, a je mŕtvy. Horší koniec si už hádam ani nedokážem predstaviť.

Samozrejme, P. sa mi opakovane ospravedlňoval a vysvetlil mi, že si ho musel s niečím zmýliť. Veľmi mi to však nepomohlo, pretože pred očami mám stále ten strašný koniec.

A tak už tri hodiny sedím pred počítačom a vymýšľam preň happy end. Výsledok si môžete pozrieť [tu](#). Želám vám príjemné a predovšetkým ničím nerušené čítanie.

Bežím do postele a dúfam, že sa mi podarí zaspáť. Aspoň-že je zajtra (teda dnes) sviatok a nemusím skoro vstávať. Mimochodom, budúci týždeň vám napíšem viac o svadobných prípravách. Pomaly sa to blíži a čochvíľa sa budeme musieť rozhodnúť, kde usporiadame hostinu – v opačnom prípade bude všetko obsadené. Už som našla niekoľko pekných miest tu hore na severe Nemecka – potom vám ich ukážem. Teraz mal prednosť *Návrat do Cold Mountain*.

Želám vám dobrú noc! A nezabudnite:

Všetko sa skončí dobre. Ak to tak nie je, potom to nie je koniec.

Len to najlepšie vám želá vaša
Popoluška Ella

Komentáre (256)

Sladká mesačná snilka, 07:33

Bože, Návrat do Cold Mountain! Pamätám si, že z toho filmu som mala nočné mory. Ten koniec bol naozaj strašnýýý! Nie, vlastne celý film bol strašný! Čo si P. myslel? Veď je vždy taký pozorný a milý...

Pevne ťa stískam, milá Ella, a veľmi ti ďakujem za tvoj krajší koniec. Už aj si ho idem prečítať ☺.

Jagavá víla XXL, 07:38

Žasnem! Ten film som nevidela, ale po tom, čo si napísala, som aj rada. Bolo to od P. naozaj hlúpe a zajtra si to u teba musí vyžehliť veľkou kyticou! Sladké sny! Nech sa ti sníva niečo pekné, zaslúžiš si to!

Počkajte si na happy end

Beznádejnáromantička_82, 07:41

Vďaka, vďaka, VĎAKAAAA! Ten film ma už celé roky máta a teraz má vďaka tebe nový koniec. Ella, si jedno-ducho perfektná!

NIČITEĽ BLOGOV, 08:11

Čo sú to za kraviny? Návrat do Cold Mountain je jeden z najlepších filmov vôbec a ten, kto doň fušuje, nemôže byť normálny. A okrem toho má aj príliš veľa času. Ach, tie ženské!

Princezná_a_Little_Miss_Sunshine, 08:17

Sklapni, Ničiteľ! Ak sa ti Ellina stránka nepáči, nečítaj ju. Láska si zapni akčnú hru na playstation a urážaj niekoho iného!

Popoluška Ella, 08:23

Ďakujem ti, Miss Sunshine! ♥

Princezná_a_Little_Miss_Sunshine, 08:24

Ty už si hore? Musíš byť véeéelmi unavená!

Popoluška Ella, 08:28

Chi-chi. To veru som ☺

Čítať ďalších 248 komentárov

1

Ak existovalo niečo, čo Emília Faustová, prezývaná Ella, vedela s absolútnou istotou, potom to bola skutočnosť, že v príbehoch je najdôležitejší koniec.

Philip o tom vedel. Samozrejme, že to vedel, veď tvorili pár už šesť rokov. Ella nezniesla, keď mala kniha alebo film zlý koniec.

Stála v čistiarni na Ottenser HauptstraÙe, držala jeho trenčkot, čakala, kým zákazníčka stojaca pred ňou konečne povyberá z obrovského vreca na bielizeň všetky veci a položí ich na pult, a ešte stále sa naňho hnevala.

Staršia dáma bola veľmi ťažkopádna. Prehrabávala sa vo vreci, po jednom vyberala košeľu, blúzku či nohavice, potom si nasadila okuliare, ktoré si, pravdaže, pred hľadaním ďalšieho kúska oblečenia opäť zložila, a pracovníčke čistiarne dôkladne ukazovala každý jeden flák. Zamestnankyňa čistiarne *Perla* s ňou mala božskú trpezlivosť a spoločne sa skláňali nad corpus delicti.

Bolo to na nevydržanie. Minimálne pre Ellu, pretože fláky z červeného vína na Philipovom kabáte už doma označila zmývateľnou fixkou. Tak ju to kedysi na škole učila Margarethe Schlommersová, nech jej je zem ľahká.

Nenápadne, aby neurazila postaršiu paniu ani zamestnankyňu, sa pozrela na hodinky. Čakala už desať minút, a to

iba preto, aby rýchlo odovzdala Philipov kabát a konečne mohla vybavovať ďalšie veci.

„A pozrite tu,“ pobúrene vysvetľovala dáma. „Táto gulášová škvrna nepustila ani na šesťdesiatke. Môj muž si za svet nedá utierku, a pritom som mu už tisíckrát povedala, aby...“

Elle napadlo, či by sa jednoducho nemala potichu vypariť. Vtedy by ich však určite urazila a čas, ktorý tam strávila, by vyšiel navnivoč. A okrem toho, Philip potreboval svoj béžový kabát čo možno najskôr. Koniec koncov bol štvrtý október a prechodný kabát plnil svoju funkciu najmä na jeseň a na jar.

Aby si skrátila čakanie, začala uvažovať nad tým, čím sa vlastne vyznačoval prechodný kúsok oblečenia a o aký prechod vlastne išlo. Obdobie od leta do zimy a od zimy do leta, teda jeseň a jar, to bolo jasné. Ale platili tu aj nejaké fixné dátumy? Boli 22. – 23. september, prípadne 20. – 21. marec nezvratne definované dátumy, keď sme vyťahovali zo skríň prechodné bundy a kabáty?

Zdalo sa, že mnohí túto zákonitosť nebrali príliš vážne, pretože Philip nosil svoj trenčkot okrem zimy takmer celý rok. Naposledy ho mal na sebe včera večer, keď sa vyparil na večeru so svojím klientom. Urobil to aj napriek tomu, že bol sviatok, a Ellu táto skutočnosť (že sa vyparil a nie že si dal kabát) dosť rozhnevala. Dokonca viac než predvčerajší filmový debakel.

V myšlienkach sa opäť vrátila k prechodnému oblečeniu, pretože nemala náladu rozčuľovať sa nad svojím snúbencom. Budúci rok, 21. augusta sa budú brať. Jednoznačne termín na vzdušné letné šaty. Aspoň v to dúfala, pretože v daždivom Hamburgu si človek nikdy nemohol byť istý.

„Želáte si?“

Ella sa strhla a pozrela sa na ženu za pultom, ktorá ju oslovila. Takmer nemohla uveriť, že sa na ňu konečne usmialo

šťastie – nevšimla si, že stará dáma opustila čistiareň a teraz bola na rade ona.

„Na kabáte je fľak z červeného vína,“ povedala a podala ho zamestnankyni. „Už som to miesto označila.“

„Výborne. Bude to štrnásť eur.“

„Samozrejme.“ Podala jej mince. „Kedy si poň môžem prísť?“

„Budúci utorok.“

„Nešlo by to rýchlejšie? Súrne ho potrebujeme.“

Žena kývla smerom k výkladu. Vonku lialo ako z krhly a kvapky bubnovali po chodníkovej dlažbe. „V tomto počasí by som vám odporučila skôr niečo iné.“

„Poobede už má byť krajšie,“ povedala Ella a rozhodla sa, že bez boja neodíde. „Odchádzame na pár dní preč.“ Nebola to pravda, ale teoreticky to tak mohlo byť. Romantický výlet k moru, ktorý naplánoval Philip, aby ju prekvapil. Iba oni a domček s trstinovou strechou v Lübeckom zálive... *Ak teraz vojde nový zákazník, vyjde to*, pomyslela si a trikrát silno zažmurkala.

Nado dvermi zacengal zvonček, otočila sa a zbadala, ako do čistiarne vchádza tínedžer s igelitovým vrekom pod pazuchou. Potom sa opäť otočila k pultu.

„Dobre teda,“ usmiala sa na ňu zamestnankyňa. „Zastavte sa poň zajtra doobeda.“

„Skvelé, môj muž sa veľmi poteší!“ Muž. To slovo jej vyšlo z úst úplne ľahko, pretože tak Philipa volala už dlho. V tridsiatich dvoch rokoch hovoriť o „priateľovi“ mohla iba vo svojej hlave, pred inými sa jej to zdalo detinské a nedôstojné. „Snúbenec“ na ňu pôsobil príliš zastarane, tak ho volala iba na svojom blogu *Šťastnejšie konce*. Odkedy ju Philip pred pol rokom požiadal o ruku, sledovatelia sa nevedeli dočkať pikantností o svadobných prípravách a, samozrejme, Ella svojich fanúšikov nechcela klamať. A tak písala o svojom snúbencovi P., ktorého niekedy volala aj „polovička“, hoci ešte neboli zosobášení.

„To ma teší,“ povedala žena a podala Elle potvrdenie. „Uvidíme sa teda zajtra ráno, sme tu od desiatej.“

„Ďakujem.“ Ella sa otočila. „Želám vám pekný deň!“

Ruku už mala takmer na kľučke, keď na ňu zamestnankyňa zavolala.

„Počkajte! Niečo je vo vnútornom vrecku.“

Ella sa prekvapene otočila a vrátila sa k pultu.

„Naozaj? Myslela som si, že som všetko vybrala.“

„Toto ste prehliadli.“ Mávala pred ňou zloženým papierikom.

„Ešte raz vďaka,“ povedala a zobrala si ho. „Asi som ho naozaj dôkladne neprezrela.“

„To je v poriadku.“ Usmiali sa na seba, Ella si lístok ukryla do vrecka na kabáte, ešte raz jej zažela pekný deň a odišla.

Vonku si pod strieškou rozprestrela skladací dáždník a ponáhľala sa do banky, kde chcela urobiť niekoľko prevodov a vytlačiť si výpisy z účtu.

Vo financiách bola staromódna a nedôverovala žiadnej forme online nakupovania. Napriek tomu, že od založenia svojho blogu pred štyrmi rokmi sa z nej medzičasom stal internetový profík, pri predstave, že sa na internete objavia citlivé údaje ako číslo bankového účtu a jeho stav, sa jednoducho necítila dobre. Philip si z toho často uľahoval a hovoril jej, že je paranoidná, ale keďže o ich spoločné financie a výdavky spojené so živobytím sa starala výlučne ona, nechal to na ňu.

A tak sa aj v podstate zoznámili: vyučila sa za gazdinú, niekoľko rokov praxovala v nemocnici, pripravovala konferenčné sály a napokon pracovala pre jednu rodinu, ktorá mala tri deti. A potom si so svojou vtedy ešte najlepšou priateľkou Corou založili agentúru *Dobrá víla*. Jej cieľom bola komplexná starostlivosť o domácnosť solventných a životom stresovaných zákazníkov – od bežných nákupov cez vybavovanie rozličných súkromných záležitostí (skontrolo-

vať a zaplatiť účty, odpočítať elektromer, plynomer a vodomer, zaviezť auto do servisu, rezervovať dovolenky atď. atď.) až po organizovanie, zaškolenie a dozeranie na opatrovateľov detí alebo upratovaciu službu – dobré víly Cora a Ella ponúkali svoje profesionálne služby, aby sa ich klienti mohli plne venovať svojej práci a nemuseli myslieť na oslavu osemdesiatky tety Inge alebo na hokejový turnaj najmladších členov rodiny.

Na plagáty si dali ozdobným písmom natlačiť motto *Dobrá víla – agentúra pre váš rozprávkový život* a verili, že v Hamburgu, metropole plnej vystresovaných podnikateľov, zožnú obrovský úspech.

V každom prípade, taký bol plán. Philip Drechsler, partner veľkej advokátskej kancelárie a tiež uchádzač, tak si ho predstavili oni, bol jedným z ich prvých zákazníkov a ukončil spoluprácu dvoch víl ešte skôr, než sa poriadne začala. Zamiloval sa do Elly a ona doňho. Neprešlo ani šesť týždňov a našťahovala sa do jeho útulného domčeka na Philosophenweg, aby naďalej vybavovala všetky veci, ktoré pred tromi mesiacmi spísala s Corou a celé portfólio ponúkaných služieb potom uverejnili na svojej webovej stránke, len preňho. Presviedčala ho, aby naďalej mohla pracovať v agentúre, ale prosil ju na kolenách, aby sa okamžite stala jeho osobnou manažérkou. Ako by mu len mohla povedať nie? Ak mala byť úprimná, predstava, že sa bude starať iba o ich spoločný život, sa jej veľmi páčila. Aká romantika!

Cora sa na ňu poriadne našťvala. Zúrila. Nazvala ju zradkyňou. Keď jej oznámila, že musí skončiť s *Dobrou vílou* v mene lásky, na jej adresu padali nadávky ako „klamárska sprostá krava“.

Samozrejme, že ju chápala, ale nie až tak, aby pre dobré vzťahy so svojou obchodnou spoločníčkou obetovala vlastné šťastie.

Corino správanie ju zároveň sklamalo. Jej najlepšia a tiež

jediná priateľka predsa vedela, že Ella vždy snívala o veľkej láske. Aj keď bola nahnevaná, mohla sa tešiť z toho, že našla Philipa. Lenže neprejavila ani náznak empatie a ich vzťah dokonca očierňovala.

„Ako len môžeš byť taká hlúpa, že sa naviažeš na jediného človeka a vzdáš sa všetkého, za čo sme tak dlho bojovali?“ takmer rezignovane sa jej spýtala pri ich poslednom rozhovore. „To je šialené! Ak ma teraz necháš v štitu pre nejakého hlupáka, budeš najväčším sklamaním v mojom živote!“

„Nerozumieš tomu,“ odvetila Ella. „Ale som si istá, že on je ten pravý a chcem tu byť iba preňho.“

„No len počkaj!“ začala Cora. „Teraz si myslíš, že si našla princa na bielom koni, ale osud býva veľmi krutý a čoskoro zistíš, že Philip Drechsler je v skutočnosti iba ukvákaný žabiak!“

To boli posledné slová, ktoré si povedali. Jasné a nepríjemné. Ella už vtedy vedela, že niet cesty späť; vrátila sa k svojmu starému zvyku, ktorého sa už dávno zriekla – nestúpať na škáru medzi dvomi dlaždicami. Nemohla tomu zabrániť. Hlas v jej hlave ju nútil, aby dávala nohu vždy iba do stredu dlaždice, pretože potom „kliatba zlej víly“ pomíne. Samozrejme, že to bola hlúposť, ale proti tomuto detskému rozmaru bola pár týždňov bezmocná.

Dnes sa už z toho smiala, pretože Cora sa vo svojom temnom prorocke absolútne mýlila. Život s Philipom bol všetkým, čo si len mohla želať, a svoju lásku čoskoro spečatia manželským zväzkom. Šťastní až do smrti. Vždy keď si na to spomenula, náročky stúpila na jednu z kedysi obávaných škár, pretože už dlho neverila na kliatby zlých víl. Svoj život a osud mala vo vlastných rukách! A vďaka internetu vedela, že dobre sa vodilo aj Core. Agentúra prosperovala a mala viacerých zamestnancov. Šťastena ich manželstvu priala. A to v každom smere.

Keď tlačila výpisy z účtu a v príjemnom tranze sledovala, ako prístroj za monotónneho vrčania vyplúva stranu za stranou, v myšlienkach sa ešte raz vrátila k ich zoznameniu s Philipom. Stalo sa to v jedálni na univerzite v Hamburgu. Zatiaľ čo s Corou z finančných dôvodov, keďže novozaložená firma s malou kanceláriou na SchlüterstraÙe ich stála dosť veľa peňazí, vždy obedovali v študentskej jedálni, Philip trávil deň v knižnici, aby si naštudoval literatúru k jednému obzvlášť komplikovanému prípadu. Vtedy si vymenili jedlo. Lepšie povedané, Ella premýšľala nad agentúrou a omylom si vzala Philipovu tácku s kari klobáskou a hranolčekmi namiesto svojho gréckeho šalátu (dodnes sa na tom bavil), a keď sa objavil pri ich stole a s predstieraným rozhorčením sa spýtal, či je vždy taká duchom neprítomná, okamžite medzi nimi preletela iskra.

V ústach už mala poriadny kusisko klobásky, previnilo sa naňho pozrela a zatiaľ čo prežúvala, zamilovala sa do jeho modrých očí, blondávyh kučier, pieh na nose a posmešného chlapčenského úškľabku.

A keď pokrčil plecami, natlačil sa medzi ňu a Coru a s konštatovaním „Čo už, aspoňže je to zdravšie“ sa pustil do jej šalátu, bolo rozhodnuté. Zamilovala sa doňho na prvý pohľad. Neskôr sa jej priznal, že na tom bol rovnako. „Vždy ma fascinovali ženy, ktoré si nevšimnú rozdiel medzi rýchlym občerstvením a bylinkami.“

Hneď sa dali do reči a zhovárali sa, ako keby sa poznali celú večnosť. Cora, degradovaná na pozíciu štatistiky, vedľa nich iba mlčky sedela a počúvala, ako jej priateľka nadšene rozpráva úplne neznámemu mužovi o ich nedávno založenej agentúre, zatiaľ čo on si spontánne objednal ich služby, pretože ako partner veľkej advokátskej kancelárie špecializujúcej sa na rodinné právo nemal čas starať sa o „súkromné záležitosti“. O štvrt' hodiny si už vymenili telefónne čísla, zakrátko sa k nemu nasťahovala a pred pol rokom ju požia-

dal o ruku. A to aj napriek tomu, že sa mu medzičasom priznala, že na rozdiel od neho nechce mať deti. V počiatočnej fáze zamilovanosti, keď ešte sníval o „malom Philipovi a Ellke“, mu tento fakt zatajila, ale potom mu povedala pravdu. Ak by to neurobila, pripadala by si bezcharakterná.

Najprv jej neveril, pretože často rozprávala o svojom šťastnom detstve a o tom, aký mala pekný vzťah s mamou, Selmou Faustovou, ktorá už, bohužiaľ, zomrela (svojho otca nepoznala, ale ani jej nechýbal). A keďže okrem toho pravidelne básnila o časoch, keď pracovala ako gazdiná v jednej rodine, kde mali dve malé dievčatká a jedného chlapca, rozprávala mu o „malých myšičkách“ a dokonca mu ukázala fotografie, na ktorých veselo vystrájala s deťmi, bolo to jasným dôkazom, ako veľmi mala rada deti. Zopárkrát sa jej ešte spýtal, prečo tak kategoricky odmietala toľké šťastie, ale nakoniec sa musel uspokojiť s odpoveďou: „Jednoducho si to neviem predstaviť“ a akceptovať jej narážku na domáceho miláčika: „Ale mohli by sme si zadovážiť psa.“

Tak si šťastne žili bok po boku a ruka v ruke kráčali životom ako zohraný tím. Ponuka na sobáš, respektíve spôsob, akým ju Philip požiadal o ruku, ju napriek tomu prekvapila: stalo sa to ráno po tom, čo mali v kancelárii párty. Mal opicu, práve raňajkoval a medzi „Mohla by si mi, prosím, podať maslo?“ a „Dáš si ešte čaj?“ jej položil kľúčovú otázku. Nebola to práve čistá romantika (na *Šťastnejších koncoch* Ella túto situáciu opísala trochu inak a čitateľov informovala o nočnej plavbe na kanoe po rieke Alster so slávnostným nasadením prsteňa), ale napriek tomu bez váhania povedala áno. Občas nechápala, koľko šťastia jej priniesol život.

Pozorovala sa vo veľkom presklenom okne a zasnene sa usmievala. Áno, s Philipom tvorili perfektný pár a dokonca sa k sebe hodili aj vizuálne. Ako Janko a Marienka, Snehuľienka a princ, kocúr a mačky aristokratky. On vysoký, ale

s chlapčenským šarmom. Ona sotva meter šesťdesiat, štíhla, s hnedými očami a svetlými blondávyimi vlasmi, ktoré si často zaplietala do vrkočov, a aj keď mala po tridsiatke, občas si od nej pýtali občiansky preukaz. Hlavne ľudia, ktorí mali problémy so zrakom, ale to bolo vedľajšie.

Selma Faustová odjakživa tvrdila, že keď ste sa zadívali na jej dcéru, videli ste vychádzajúce súhvezdie Raka, pretože pre toto znamenie boli typické detské črty tváre. Podľa Elly to však bol nezmysel, a to hneď z dvoch dôvodov. Po prvé, astrológia bola v jej očiach výmysel určený ľuďom, ktorí strácali racionálny pohľad na svet, a po druhé, jej mama prvýkrát prišla k takémuto zisteniu, keď mala Ella osem alebo deväť rokov – takže ešte bola dieťa!

Či už to bol nezmysel, alebo nie, Ella pozorovala svoj odraz a nedokázala zabrániť hlbokému povzdychu. Rýchlo zahlnala smútok, že jej mama ju neuvidí v najkrajší deň jej života, keď sa budú s Philipom brať. Že nebola pri tom, keď jej Popoluška konečne našla svojho princa, o ktorom toľko básnili. Áno, táto predstava ju takmer dohnala k slzám, pričom takúto reakciu u nej nedokázalo vyvolať hocičo. Veď prečo by aj? Žila si svoj vlastný happy end!

Áno, dodnes ju zarmucovala myšlienka na Coru, na nepekný koniec ich priateľstva a fakt, že odvtedy jej najlepšia priateľka nenašla nikoho, kto by jej podal aspoň pohár čistej vody. Ale na také veci mala Philipa. Bol jej celým svetom a ona tým jeho. *Ich láska bude trvať naveky...*

Vystrela sa, zobrala si vytlačené výpisy a zamierila k východu. Teraz ešte musí bežať do nákupného centra, kde vybaví zopár nákupov: nové boxerky pre Philipa, prací prášok, čistiace prostriedky a odstraňovač vodného kameňa do kávovaru, obálky, lepiacu pásku, ovocie a zeleninu z trhu, bio kurča na večeru a ešte niekoľko ďalších vecí zo zoznamu, ktorý si spísala, keď po raňajkách kontrolovala zásoby. Potlačila veľké sklenené dvere, rozprestrela dáždňik a jednou

nohou skočila na mokrú dlažbu, presne na škáru medzi dvomi dlaždicami.

O tri minúty stála pred stánkom s hydinou z biochovu a šmátrala vo vrecku po zozname, aby sa pozrela, či potrebuje štyristo alebo tristo gramov kuracích pŕs.

*Milý Philip,
nemôžeš si zobrať Ellu!*

V ruke nedržala zoznam, ale lístok z Philipovho kabáta.

Šťastnejšie konce

O mne

Elline príbehy

Ellin život

Ellin Hamburg

Piatok 4. októbra 18:06

Je domov miesto?

Milí sledovatelia,

áno, dnes príspevok na zamyslenie, pretože som to tak jednoducho cítila. Polovicu popoludnia som strávila hľadáním vhodného miesta na našu svadbu a napadla mi pritom zvláštna otázka: Je domov miesto? Alebo sú ním dokonca ľudia?

Viem, znie to bláznivo, a preto by som to rada vysvetlila. Zatiaľ čo som surfovala po internete a objavila veľa miest, jedno krajšie ako druhé (linky k mojim trom favoritom nájdete tu – pokojne môžete hlasovať), som si pri každom z nich predstavila, aké by to bolo, keby sme tam mali hostinu. A hneď som premýšľala nad tým, že je vlastne jedno, KDE má človek svadbu, pretože podstatné je iba to, KOHO si berie. Zrejme to nie je veľmi prevratné zistenie, ale napriek tomu ho neviem dostať z hlavy.

Ak nájdete toho pravého, nebude vám prekážať ani matrika v spustošenom paneláku, kde žijú sociálne slabí, s následnou hostinou v staničnom bufete s klobásami, zemiakovým šalátom a jägermajstrom. Aj keby neprišiel jediný hosť a boli by ste iba vy dvaja, ak láske svojho života poviete áno, okolnosti nezohrávajú žiadnu úlohu.

Pretože ak viete, že ste našli životného partnera, podstatné nie je vôbec NIČ. Ani to, kde budete s týmto človekom (čítate dobre!) žiť. Môže to byť v najodľahlejšom kúte Kirgizska, v jurte so siedmimi deťmi a domácim